

Ens ha arribat

Amnistia i IVA

Sembla que l'amnistia fiscal decretada pel govern espanyol no està donant els resultats que s'esperaven. Per aquest

motiu, Brussel·les pressiona -qui diu que l'Estat espanyol no està intervingut?- perquè s'adoptin de seguida mesures

amb impacte en el mercat. És a dir, que s'apugui l'IVA dos punts. Rajoy ho vol fer l'any que ve, però Brussel·les ho vol

ara. Segurament hi haurà una solució intermèdia: al setembre, per no perjudicar la imminent temporada turística.

Apunts

Lluís Martínez

Marca

Els últims dies hi ha una ofensiva oficial en defensa del futur d'Espanya. El rei Joan Carles afirma al Brasil que aviat es notaran els efectes benèfics de les reformes -i no em sap greu dir que tant de bo que l'encerti- i la vicepresidenta Soraya Sáenz de Santamaría, basant-se no sé exactament en què, afirma que el món comença a confiar un altre cop en Espanya. El pitjor d'aquestes afirmacions és que després vénen els mercats i t'esmenen la plana; i en això sí que no hi ha res a fer. Si fossin catalans ja sortirien els de sempre a insultar, amenaçar i demanar un càstig exemplar, però em sembla que els mercats són una peça massa gran per a ells.

El problema és que la confiança no depèn de qui te la demana, sinó de qui te la dona. Ni el rei Joan Carles ni Soraya poden exigir a Europa que confiïn en Espanya, sinó que Espanya s'ha de guanyar aquesta confiança.

I de vegades sembla que el pitjor enemic és a dins. Ara resulta que la gran presentació de la marca Espanya, un dels projectes estel·lars del Ministeri d'Afers Estrangers, es torna a ajornar. I per tercera vegada, no creguin. L'excusa, ara, és d'agendes. Després de tants mesos no han tingut temps per conciliar-les? Deu ser que tothom va molt enfeinat amb això de la crisi. Tot i que em temo que l'explicació és molt més trista. Una marca ha de tenir sempre un bon producte al darrere. I què pot vendre Espanya sota el seu nom? Les retallades sense pietat contra la ciència i l'educació superior?

Potser s'esperen al triomf de la roja.

Ben trist, sí.

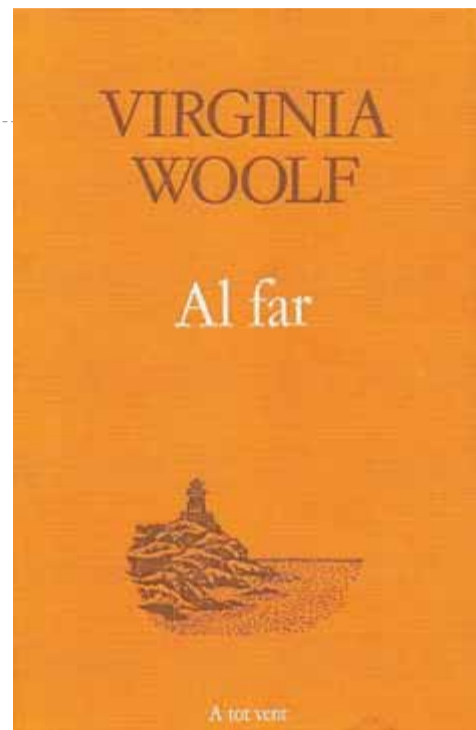
La col·leccionista

'Al far'

Deixo passar el temps i, de tant en tant, torno a rellegir alguna cosa de Virginia Woolf. De vegades no cal que sigui una novel·la sencera, potser unes pàgines, deixo passejar la lectura pels paràgrafs i els disfruto. I gairebé sempre, en aquest tomb erràtic pel món singular d'aquesta autora, topo amb alguna idea que em fa aturar-me, rellegir i reflexionar-hi, potser durant dies. En aquesta ocasió li ha tocat el torn a *Al far*, una novel·la especial perquè me la va regalar la meua mare l'any 1985, en una edició de Proa magnífica, amb traducció d'Helena Valentí. La coberta és de color taronja i inclou una il·lus-

tració d'Aurora Altisent creada expressament per a aquesta edició d'*Al far*. Em retrobo amb la família Ramsay i les seves excursions a l'illa de Skye i amb la prosa enrevessada de Virginia Woolf. No puc recordar si aquesta va ser la primera obra seva que vaig llegir, però recordo clarament l'estupefacció que em va provocar aquella manera d'escriure. Torno a sorprendre'm per la modernitat d'una novel·la escrita el 1927 i arribo, com no podia ser de cap altra manera, al paràgraf que m'obliga a aturar-me. És com si Virginia estigués parlant de nosaltres, que no sabem què passarà aquest estiu, ni després, immersos com estem en la incertesa, i

malgrat tot, volem retrobar els estius de sempre. Llegiu: "Aquest any, a l'estiu, els que havien baixat a caminar per la platja i a preguntar al mar o al cel si tenien un nou missatge o una nova visió, els calgué parar esment, entre les penyores que solien donar garantia de generositat divina -les postes de sol al mar, l'esblaiment de les matineses, les sortides de la lluna, les barques dels pescadors a la llum de la lluna, i les criatures tirant-se herbes les unes a les altres- en coses que no estaven en harmonia amb l'enjogassament i la calma general. (...) Fou difícil romandre tranquil i no fer-ne cap cas, negar que tinguessin cap sentit enmig del paisatge; continuar passejant pel costat del mar tot demanant-se com podia la bellesa exterior reflectir tan acurada-

EL PUNT AVUI

ment la bellesa interior." No sé si aquest estiu podrem romandre tranquils, sense fer cas del que passi, però aquest capítol d'*Al far*, s'acaba amb aquesta anotació entre parèntesis: "(Aquella primavera es publicà un llibre de poemes del senyor

Carmichael, que tingué un èxit inesperat. La guerra, deia la gent, havia revifat l'interès per la poesia.)"

Sílvia Soler

Vuits i nous

Indústria turística

Manuel Cuyàs

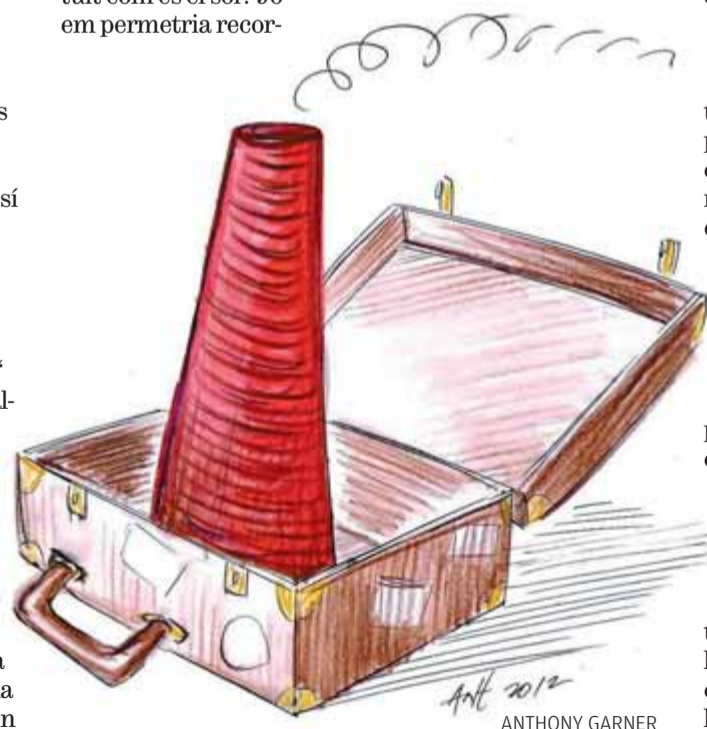
Si als catalans ens donessin paper i llapis i ens fessin representar en un dibuix el concepte indústria, tots sense excepció representaríem una nau de fàbrica amb una xemeneia traient fum. Com que som fills de la màquina de vapor i de l'únic lloc al sud d'Europa que va participar de la revolució industrial, per nosaltres indústria vol dir xerric de màquines, greix, sèu i fum. Circulem per aquells llocs del Baix Llobregat o de Tarragona on es veuen unes columnes que treuen foc de nit i de dia, unes naus amb els llums sempre encesos i unes

càpsules gegantines d'acer que no sabem ben bé què contenen ni perquè serveixen però que són d'acer i són gegantines, i tot posant-nos els polzes sota les aixelles com els nostres avis se'ls posaven a l'escot de l'armilla exclamem: això sí que és una fàbrica, això sí que és indústria.

És per aquest motiu que quan sentim parlar d'"indústria turística" fem un mig somriure. Com pot ser "indústria" una activitat que no té altres calderes que les calderes de les cuines dels hotels, que no embruta les ungles, que prescindeix de les claus angleses i les alicates (em sembla molt que és la primera vegada a la vida que escric la paraula alicates) i que depèn d'un

element tan natural, tan poc manipulable, tan poc transformable i tan gratuït com és el sol? Jo em permetria recor-

dar unes quantes coses als que neguen el pa i la sal d'indústria a l'activitat

ANTHONY GARNER

turística. Una primera, que durant molts anys les fàbriques també van ser mogudes per un element present de manera espontània a la naturalesa, com és l'aigua corrent dels rius o aquesta mateixa aigua posada en ebullició. Una segona, que si el sol és un do de la naturalesa, també ho és el petroli que els noruecs van trobar per xamba i sense pensar-ho davant la seva costa marítima. El petroli noruec ha creat al seu darrere una indústria transformadora, igual que el sol català ha portat hotels i restaurants i supermercats i camions i autobusos amunt i avall, i professors de bussejar. Sí, és veritat: la indústria del petroli treu guspises i fums i l'hoteleria no tant. Però, què més volem. El dia que ens facin dibuixar el concepte indústria i plasmem un hotel amb un sol haurem entès l'últim episodi de la revolució industrial.